

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

Conducted by:	Sajedeh Salehi, Marco Giacalone, Paul De Hert, Gina Gioia
---------------	--

Geharmoniseerde richtlijnen voor Rechterlijke Instanties en Gebruikers

Na het bestuderen van de antwoorden van de andere partners in het SCAN-project stelt LUISS in samenwerking met de betrokken partners (UNINA, HEC PARIS, VUB, UL, VU, ADICONSUM) de volgende richtlijnen voor de gerechtelijke autoriteiten en de gebruikers voor om het gebruik en een uniforme toepassing van de Europese procedure voor geringe vorderingen (EPGV) in de bevoegde rechtbanken van de verschillende lidstaten te bevorderen.

A. Initiatieven ter bevordering van de bekendheid, het gebruik en de kennis van de Europese procedure voor geringe vorderingen

1. Het organiseren van opleidingsevenementen voor rechters, advocaten en consumenten, niet alleen specifiek over de door de EPGV in het leven geroepen procedure voor geringe vorderingen, maar ook over de digitalisering, het gebruik van elektronische communicatiemiddelen en vertaaldiensten voor verschillende vreemde talen.

Uit de resultaten die tijdens het SCAN-project zijn verzameld, blijkt duidelijk dat de onderbenutting van de EPGV grotendeels te wijten is aan het gebrek aan kennis over enerzijds het bestaan van de procedure en anderzijds de toepassing ervan. De rechters, advocaten en consumentenverenigingen zijn zich niet terdege bewust van de toepasselijkheid en het toepassingsgebied van de verordening. Zo zijn slechts weinig rechtbanken op de hoogte van de procedure en geven de partijen er vaak de voorkeur aan het nationale recht toe te passen.

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

2. Het opnemen van de studie van Verordening nr. 861/2007 in het curriculum van rechtenfaculteiten, in het kader van vakken over burgerlijk procesrecht, EU-recht, bescherming van de consumentenrechten, privaatrecht of handelsrecht.

Sommige SCAN-partners achten het noodzakelijk de studie van de EPGV in het curriculum van juridische faculteiten op te nemen. Deze maatregel zou het bewustzijn en de kennis van de EPGV kunnen vergroten zonder de extra kosten te vergen die nodig zouden zijn voor de organisatie van een seminar of een disseminatie activiteiten. Bovendien zijn de rechtenstudenten zelf (eventueel met inbegrip van economie en politieke wetenschappen studenten die zich bezighouden met consumentenrecht of burgerlijke rechtsvordering) consumenten en potentiële gebruikers van de EPGV, die dus baat zouden hebben bij de studie van de EPGV.

3. Bevordering van samenwerking tussen organisaties in de vorm van workshops en opleidingen bij de rechtbanken die bevoegd zijn om de EPGV toe te passen.

Sommige SCAN-partners stellen voor dat het nuttig zou zijn om seminars en disseminatie activiteiten over de EPGV te organiseren, niet alleen voor gebruikers, consumenten en advocaten, maar ook voor rechters en het administratieve personeel van de rechtbanken die bevoegd zijn om de EPGV toe te passen. Deze evenementen zouden standaard deel moeten uitmaken van de opleiding die wordt voorgeschreven voor advocaten, rechters en administratief personeel, en er zou een passend aantal studiepunten moeten worden toegekend voor de deelname aan deze evenementen, vergelijkbaar met andere soortgelijke activiteiten .

4. In de rechtsstelsels van elke lidstaat moeten serieuze inspanningen worden geleverd om de digitalisering van de communicatiediensten te bevorderen bij de rechtbank(en) die bevoegd is (zijn) om Verordening (EG) nr. 861/2007 toe te passen.

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

Bijna alle partners van het SCAN-consortium stellen voor de rechtbanken te verplichten elektronische formulieren te aanvaarden en de technische infrastructuur te creëren om ervoor te zorgen dat de rechtbanken over de technologische capaciteit beschikken om deze te verwerken. Elke lidstaat moet de nodige middelen aan de respectievelijke rechtbanken toewijzen om de EPGV efficiënt toe te passen. Dit zou het mogelijk maken de rechtbanken uit te rusten met de technologische instrumenten en het gespecialiseerde personeel dat nodig is om de EPGV uit te voeren via beveiligde IT-platforms op het web en videoconferenties.

5. De krachtens de EPGV-verordening bevoegde rechtbank moet zorgen voor de nodige apparatuur en de nodige opleiding van het personeel om de digitalisering te bevorderen.

De partners van het SCAN-consortium zijn van mening dat het gebrek aan elektronische apparatuur en digitale infrastructuur in de rechtbanken een aanzienlijke belemmering vormt voor het gebruik van de EPGV. Zij stellen voor dat de nationale autoriteiten de noodzaak van een digitaliseringsprogramma voor de rechtszaal serieus nemen om de immense kosten en tijdsinvestering te vermijden van een fysieke hoorzittingen in het kader van geschillen over kleine vorderingen. Zij stellen ook voor de verordening te wijzigen door de rechtbanken uitdrukkelijker te verplichten gebruik te maken van elektronische instrumenten.

6. De regels inzake e-indiening en e-bewijsvoering moeten in het kader van de EPGV. De rechters moeten worden uitgerust met de nodige instrumenten om e-bewijsvoering en e-indiening te kunnen aanvaarden (in plaats van alleen documenten en dossiers te kunnen aanvaarden die per gewone post worden verzonden of persoonlijk worden afgeleverd, zoals in sommige landen gebeurt).

De toepasselijke wettelijke regels in elke lidstaat en de ervaring van elk van de partners van het SCAN-consortium met het gebruik van e-indiening en e-bewijsvoering verschillen aanzienlijk. In sommige landen moeten de rechtbanken, ondanks hun

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

terughoudendheid, e-bewijsvoering aanvaarden; in andere landen is het gebruik van e-bewijsvoering of e-indiening uitgesloten voor vorderingen in het kader van de EPGV, omdat de bevoegde rechtbank niet over de nodige instrumenten beschikt.

7. Elke lidstaat zou de in het kader van de EPGV -verordening gegeven rechterlijke uitspraken moeten uploaden naar een openbaar online portaal om de best practices voor geschillen over geringe vorderingen te verspreiden.

De partners van het SCAN-consortium stellen voor een online portaal op te zetten dat de door de rechtbanken van elke lidstaat genomen beslissingen over de toepassing van de EPGV-verordening online beschikbaar maakt. Dit portaal zou de toegang van de rechterlijke instanties tot beslissingen over de toepassing van de EPGV kunnen faciliteren, waardoor de toegang tot informatie over mogelijke oplossingen voor procedurele en materieelrechtelijke kwesties wordt vergemakkelijkt.

8. Het opzetten van een specifieke website om nuttige informatie over de EPGV-verordening te centraliseren of om de kennis over het Europees e-justitieportaal te vergroten.

Uit het onderzoek blijkt dat gebruikers, consumenten en advocaten het Europees e-justitieportaal niet goed kennen en nog steeds vinden dat het niet gemakkelijk te lezen en te begrijpen is. Daarom wordt aan de Commissie voorgesteld het e-justitieportaal toegankelijker te maken voor de gebruikers.

B. Over de toepassing van de EU-verordening nr. 861/2007: hulp aan de gebruikers; transparantie van de procedure en rol van de rechter

1. De effectieve werking van artikel 11 van de EPGV-verordening moet worden gewaarborgd en er moet worden voorzien in de rol van een informatiebalie die de gebruikers bijstaat (of, in de landen waar reeds vormen van bijstand aan de burgers bestaan, moeten deze verder worden uitgebreid).

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

Hoewel sommige landen die in het SCAN-consortium zijn vertegenwoordigd voorzien in een vorm van gratis bijstand voor burgers uit hoofde van artikel 11 van de EPGV, achten alle partners het noodzakelijk om dit artikel daadwerkelijk effectief te implementeren. De partners stellen enerzijds voor om notarissen te betrekken bij het opstellen en uitvoering van de bijstand aan de gebruikers, door de verzoeken, die worden gekenmerkt door het gebruik van de in de verordening vastgestelde formulieren, om rechtshulp te verzamelen en te behandelen; anderzijds stellen zij voor om een interactieve en meertalige website op te zetten die de gebruikers (met inbegrip van rechters) stap voor stap begeleidt en hen een adviesdienst biedt die in staat is antwoorden te geven op algemene en aan de zaak gerelateerde vragen van gebruikers.

2. De kostentransparantie voor de procedure voor geringe vorderingen te vergroten door de ontwikkeling van een standaardtabel van de kosten voor elk soort uitgave en door het beschikbaar stellen van een elektronische rekenmachine op het Europees e-justitieportaal.

Bijna alle partners van het SCAN-consortium achten het noodzakelijk om transparantie en gemakkelijke toegang tot informatie over de kosten van de EPGV te bieden. Ondanks de publicatie van de "Court fees concerning European Payment Order Procedure" op het e-justitieportaal, ontbreekt op het portaal nog steeds de nodige informatie over de procedurekosten van de EPGV in de lidstaten.

Deze onduidelijkheden zou kunnen worden opgelost door een standaardtabel van kosten voor alle landen te ontwikkelen en door een elektronische rekenmachine te creëren, die in het hele e-justitieportaal beschikbaar zou worden gesteld. Hier zou de eiser de naam van de lidstaat en het bedrag van de vordering kunnen invoeren en meteen het bedrag van de griffierecht en de wijze waarop deze moeten worden betaald kunnen verifiëren.

3. Verduidelijken dat de criteria voor het bepalen van de maximumwaarde van geringe vorderingen in het kader van de EPGV-verordening geen betrekking

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

hebben op rente, uitgaven en betalingen, ondanks de eventuele andersluidende bepalingen in het nationale recht.

De criteria voor het bepalen van de maximumwaarde van geringe vorderingen in het kader van de EPGV-verordening zijn heel anders dan de criteria die in het nationale recht van veel landen worden gehanteerd. Daarom is het belangrijk te verduidelijken dat de waarde van de vorderingen in het kader van de EPGV, ondanks mogelijke divergerende nationale criteria, moet worden berekend exclusief rente, uitgaven en uitbetalingen.

4. Oprichting van een specifiek vertaalcentrum op EU-niveau dat beschikbaar is voor alle lidstaten of van een gemeenschappelijk online vertaalplatform dat door alle lidstaten wordt gedeeld.

Op basis van het advies van de partners van het SCAN-consortium is een van de belangrijkste obstakels voor het gebruik van de EPGV de noodzaak om zowel de antwoorden op de respectievelijke EPGV-formulieren als het door de partijen voorgelegde bewijsmateriaal te vertalen. Het is dus noodzakelijk een vertaalcentrum voor de partijen op te richten of aan te wijzen. Er moet ook rekening worden gehouden met het feit dat de oprichting van een vertaalcentrum in elke lidstaat te duur is en dat het daarom beter zou zijn om slechts één vertaalcentrum op Europees niveau voor alle lidstaten op te richten of een gemeenschappelijk online vertaalplatform dat door alle lidstaten wordt gedeeld.

5. Toestaan om de partijen de EPGV-formulieren in verschillende talen te laten beantwoorden en bewijsvoering in verschillende talen te accepteren.

Als het moeilijk is om een gemeenschappelijk vertaalcentrum op te richten, moeten de lidstaten het aantal geaccepteerde talen voor het invullen van het formulier verhogen die worden gebruikt om een vordering in het kader van de EPGV in te dienen en om bewijsmateriaal in te dienen.

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

6. De rechterlijke instanties moeten het gebruik van ADR of ODR in EPGV aanmoedigen door de partijen uit te nodigen hiervan gebruik te maken.

Alle partners van het SCAN-consortium bevestigen dat er in de procedure voor geringe vorderingen geen verband bestaat tussen ADR of ODR. Ondanks de intentie van de Europese Commissie om de rechtbanken aan te moedigen zich in te spannen om tot een schikking tussen de partijen te komen¹, is er geen specifieke aanwijzing over de wijze waarop deze schikking moet worden bereikt en met welke middelen. Gezien het feit dat ADR en/of ODR worden beschouwd als beproefde mechanismen voor buitengerechtelijke geschillenbeslechting, kan de efficiëntie van de Procedure sterk worden bevorderd door ADR/ODR te integreren in het EPGV-proces. Daarom is er voor de bevoegde rechtbanken een belangrijke rol weggelegd om de partijen aan te moedigen gebruik te maken van ADR/ODR.

Ten slotte, indien de rechter besluit het verzoek van een van de partijen in te willigen (wat binnen de grenzen van een eventueel bemiddelingsvoorstel blijft), zou hij/zij de partij die het voorstel heeft geweigerd, kunnen veroordelen tot betaling van de kosten van het vonnis. Hier zou de verordening in kunnen voorzien (zoals bepaald in artikel 91 (1) van het Italiaanse wetboek van burgerlijke rechtsvordering; en, zij het met enige verschillen, in Engeland in artikel 44.3 (4) van de regels inzake burgerlijke rechtsvordering), wat het gebruik van ADR en/of ODR in de procedure van de EPGV zou kunnen bevorderen,

C. Verdere suggesties

1. De instelling van specifieke en vereenvoudigde beroepsprocedure in het kader van de EPGV, omdat de beroepsprocedures waarin de nationale wetgeving van de lidstaten voorzien, onderling aanzienlijk verschillen.

¹ In overeenstemming met Art. 12, lid 3, van Verordening (EG) nr. 861/2007 en artikel 23 van Verordening 2015/2421.

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

Zoals eerder uitgelegd in de richtlijnen van de beleidsmakers (Policymakers' Guideline), hangt de beslissing over de mogelijkheid van beroep tegen een EPGV-uitspraak af van de beschikbaarheid van deze procedure onder nationale wetgeving. De simplificatie en specificatie van de procedureregels voor het instellen van beroep tegen een EPGV-vonnis wordt dan ook ten zeerste aanbevolen.

2. Aanwijzing van een of enkele nationale rechters die bevoegd zijn om de EPGV in elke lidstaat toe te passen, mits er instrumenten voor teleconferenties beschikbaar zijn, zonder dat de partijen zich fysiek naar de rechter hoeven te begeven.

Zoals uiteengezet in de richtlijnen voor beleidsmakers, stellen de partners van het SCAN-consortium voor om slechts één of enkele nationale rechtbanken aan te wijzen die bevoegd zijn om de EPGV-verordening in elke lidstaat toe te passen, op voorwaarde dat er sprake is van een hoog niveau van digitalisering. Daarom stellen de partners van het SCAN-consortium een wijziging van Verordening nr. 861/2007 voor om functioneel gespecialiseerde afdelingen van de nationale rechtbanken bevoegd te maken voor de toepassing van de EPGV.

3. Invoering van een uitdrukkelijke bepaling in de EPGV die het mogelijk maakt collectieve rechtsvorderingen in te stellen.

De wetgeving inzake consumentenbescherming is in elke lidstaat anders. Zo kan groepsvordering in sommige lidstaten worden gebruikt als een efficiënt wetgevingsinstrument om de toegankelijkheid tot de rechter voor consumenten bij grensoverschrijdende geringe vorderingen te verbeteren. In sommige landen is deze mogelijkheid uitgesloten omdat de rechtbanken die bevoegd zijn voor het behandelen van groepsvorderingen en niet bevoegd zijn voor het beoordelen van vorderingen in het kader van de EPGV; bovendien wordt het gebruik van groepsvorderingen in geschillen over geringe vorderingen in sommige gevallen belemmerd door de complexiteit van de nationale procedures die van toepassing zijn op groepsvorderingen.

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

6. EEN INLEIDING TOT DE EPGV IN TIEN PUNTEN

6.1. Inleiding

Op basis van de interviews, vragenlijsten en ander materiaal dat over de Europese procedure voor geringe vorderingen is verzameld, stellen de partners van het SCAN-consortium de volgende "Introductie tot de EPGV in tien punten" voor om de EPGV toegankelijker te maken, de bekendheid te vergroten en het gebruik van de EPGV aan te moedigen.

Deze gids geeft een samenvatting in tien punten van de belangrijkste kenmerken en essentiële regels van de EPGV. Deze korte gids over de EPGV zou dan ook een bruikbaar informatief hulpmiddel kunnen worden voor de gebruikers om een beter begrip van de EPGV te krijgen.

6.2. Inleidende 10-puntsgids voor de EPGV

1. De Europese procedure voor geringe vorderingen - EPGV (Europese verordening nr. 861/2007, zoals gewijzigd door de Europese verordening 2015/2421) is van toepassing op elke Europese lidstaat, behalve op Denemarken, dat niet verplicht is de verordening toe te passen.

De EPGV is een alternatieve procedure voor de binnenlandse burgerlijke rechtsvordering die in elk van de lidstaten van toepassing is. De EPGV is dus een potentiële mogelijkheid voor burgers om grensoverschrijdende geschillen in korte tijd en tegen lage kosten op te lossen. Als instrument dat tot doel heeft een uniforme procedure voor geschillen over geringe vorderingen vast te stellen maakt de EPGV deel uit van de justitiële samenwerking in Europees verband, wat een noodzakelijk element is voor de goede werking van de interne markt van de EU.

De procedure voor geringe vorderingen heeft belangrijke sterke punten, zoals snelheid, eenvoud, de mogelijkheid om gebruik te maken van moderne technologieën om de geografische afstand tussen de partijen op te heffen, de afdwingbaarheid van de beslissing in de verschillende lidstaten en kostenvermindering.

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

2. De EPGV-procedure is van toepassing op grensoverschrijdende burgerlijke- en handelsgeschillen met een waarde tot 5.000 euro.

Een geschil is "**grensoverschrijdend**" wanneer ten minste één van de partijen (eiser of gedaagde) zijn woonplaats of domicilie heeft in een andere EU-lidstaat dan de bevoegde rechtbank zich bevindt. De maximale **waarde** van een geschil waarop de verordening van toepassing is (€ **5.000**) moet worden berekend zonder toevoeging van rente, uitgaven en schadekosten.

De uitdrukking "**burgerlijke en commerciële zaken**" wordt in de EPGV niet gedefinieerd en kan niet worden bepaald aan de hand van de betekenis die in een specifiek rechtsstelsel is vastgesteld. In plaats daarvan moet er een autonome betekenis aan worden gegeven die is afgeleid van de doelstellingen en de opzet van de EU-wetgeving. Het is algemeen bekend dat er een onderscheid bestaat tussen civielrechtelijke zaken, enerzijds, en publiekrechtelijke zaken, anderzijds; volgens het Europees Hof van Justitie moet een zaak dan ook niet als "burgerlijk of commercieel" worden beschouwd wanneer het gaat om een geschil tussen een overheidsinstantie en een privépersoon wanneer de eerstgenoemde openbare macht uitoefent (acta iure imperii).

Sommige geschillen kunnen echter niet op grond van de EPGV-verordening worden beslecht. Met name de geschillen over de volgende zaken zijn van het toepassingsgebied van de verordening uitgesloten: status en hoedanigheid van natuurlijke personen; huwelijks- en familiale betrekkingen; erfopvolging; faillissementen en andere insolventieprocedures; sociale zekerheid; arbitrage; arbeidsrecht; persoonlijkheidsrechten; huurcontracten.

3. De juridische procedure die in de EPGV is vastgesteld, wordt in schriftelijke vorm uitgevoerd. Dit garandeert de vereenvoudiging en de snelheid van de procedure, waarbij slechts bij uitzondering een hoorzitting wordt gehouden.

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

Een **hoorzitting** wordt namelijk uitsluitend gehouden wanneer de rechter geen uitspraak kan doen op basis van de schriftelijke bewijsstukken of wanneer een van de partijen een hoorzitting verzoekt; het verzoek van de partijen is echter onderworpen aan een toetsing van de rechterlijke instantie, die het verzoek kan afwijzen als een hoorzitting niet nodig wordt geacht voor het doel van de zaak.

In de resterende gevallen waarin het nodig of passend kan zijn om een hoorzitting te houden, kan gebruik worden gemaakt van communicatietechnologieën, zoals videoconferentie of teleconferentie, om de procedure volledig toegankelijk te maken op afstand.

4. Het vorderingsformulier moet opgestuurd worden aan de rechterlijke instanties van de lidstaat die op grond van het EU-recht internationaal bevoegd zijn om over de zaak te beslissen. De nationale regels van elke lidstaat bepalen vervolgens welk gerecht op zijn grondgebied bevoegd is om de zaak te behandelen.

De regels om te bepalen welke lidstaat internationaal bevoegd is, zijn hoofdzakelijk vastgesteld in Verordening (EU) nr. 1215/2012. Dit betekent dat, om vast te stellen naar welk gerecht een vordering moet worden gestuurd, het moet worden vastgesteld of de vordering voortvloeit uit een contractuele verplichting of een niet-contractuele verplichting - zoals een verplichting die door de schuld of nalatigheid van de gedaagde is ontstaan en die tot verlies, letsel of schade voor de eiser heeft geleid.

Zodra is vastgesteld welke lidstaat internationaal bevoegd is, moet worden bepaald welk gerecht plaatselijk bevoegd is. Elke lidstaat heeft aangegeven welke interne rechtbank bevoegd is om over de geringe vorderingen te beslissen en deze is gemakkelijk te vinden op het Europees e-justitieportaal.

5. De procedure vindt plaats zonder dat wordt vastgesteld dat de partijen zich moeten laten bijstaan door een advocaat. De eiser en de gedaagde zouden dus zonder advocaat aan het vonnis kunnen deelnemen. Het vrijwillige karakter van de

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

rechtsbijstand brengt een aanzienlijke vermindering van de kosten met zich mee, die de partijen anders mogelijk hadden moeten maken om het geschil op te lossen.

De informatie over de EPGV en de praktische hulp bij het invullen van de formulieren moeten door de lidstaten en via het e-justitieportaal van de EU, dat alle essentiële informatie bevat om de procedure te starten, worden gewaarborgd.

6. De eerste stap om een procedure voor geringe vorderingen te starten is het invullen van de onlineversie van het formulier "**FORM A**", dat beschikbaar is op het e-justitieportaal. Het standaardformulier moet worden ingevuld in de taal van de rechter die bevoegd is om het geschil te behandelen. De formulieren worden op een duidelijke en in begrijpelijke taal opgesteld, zodat ze zonder de hulp van een advocaat kunnen worden ingevuld. De eiser moet alle relevante ondersteunende documenten bij Formulier A voegen en deze naar de bevoegde rechtbank sturen.

Binnen 14 dagen na ontvangst van het aanvraagformulier dient de rechtbank een kopie ervan, samen met het antwoordformulier, aan de gedaagde te overhandigen. De gedaagde heeft 30 dagen de tijd om te antwoorden door het antwoordformulier ("**formulier C**") in te vullen. Het gerecht moet binnen 14 dagen na ontvangst van het antwoordformulier een kopie van het antwoord aan de eiser sturen.

Zowel het vorderingsformulier als het antwoordformulier moet worden ingediend in de taal van het gerecht dat bevoegd is om de zaak te behandelen, en dit geldt ook voor de beschrijving van de bewijsstukken.

7. De EPGV is een **snelle procedure** die gewoonlijk binnen enkele maanden afgerond is. In feite moet het bevoegde gerecht binnen 30 dagen na ontvangst van het antwoord van de gedaagde (indien van toepassing) een uitspraak doen over de geringe vordering, elke partij schriftelijk om nadere bijzonderheden verzoeken, of de partijen oproepen voor een mondelinge hoorzitting.

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

8. De kosten van het indienen van de vordering worden bepaald door het nationale recht van de bevoegde rechtbank. In de meeste lidstaten brengen de rechtbanken een vergoeding in rekening voor het aanvaarden van een vordering in het kader van de EPGV en zullen de vordering niet in behandeling nemen, tenzij en totdat de vergoeding is betaald. Deze informatie is beschikbaar op lokale websites en via het e-justitieportaal. Overeenkomstig artikel 15 (a) van de EPGV moeten de proceskosten echter proportioneel zijn en niet hoger dan de kosten die in het kader van vergelijkbare nationale procedures in rekening worden gebracht.

9. Op verzoek van een van de partijen moet de rechter, naast het vonnis, een certificaat ("**FORM D**") afgeven. Het vonnis, met dit certificaat, wordt erkend en kan onmiddellijk in elk van de lidstaten zonder verdere formaliteiten worden uitgevoerd. De enige reden om de tenuitvoerlegging in een andere lidstaat te weigeren is wanneer die beslissing onverenigbaar is met een andere bestaande beslissing tussen dezelfde partijen. De tenuitvoerlegging vindt plaats volgens de nationale regels en procedures van de lidstaat waar om de uitvoering van de beslissing wordt verzocht.

10. Overeenkomstig artikel 18 van de EPGV kan het vonnis in uitzonderlijke gevallen worden **getoetst** door de rechtbank waar de beslissing is genomen. Dit is mogelijk wanneer het resultaat van de beslissing tegen de gedaagde en ten gunste van de eiser is, of wanneer de gedaagde een tegenvordering heeft ingediend en de rechtbank een uitspraak heeft gedaan ten nadele van de eiser.

De mogelijkheid om tegen een uitspraak **in beroep te gaan** hangt af van het nationale recht van de lidstaat waar het vonnis wordt uitgesproken. Indien er beroepsmogelijkheid bestaat, gelden daarvoor dezelfde regels als die van toepassing waren op de oorspronkelijke procedure. Op het e-justitieportaal wordt aangegeven of er een beroepsmogelijkheid bestaat en, zo ja, welke rechtbank bevoegd is.

De wettelijke bepalingen in artikel 10 inzake juridische vertegenwoordiging zijn van toepassing op de procedure voor de toetsing van beslissingen, maar niet op alle

Dit project werd medegefinancierd door het programma Justitie van de Europese Unie (2014-2020).

De inhoud van dit document geeft alleen de mening van de auteur weer en is uitsluitend zijn of haar verantwoordelijkheid. De Europese Commissie aanvaardt geen enkele verantwoordelijkheid voor het gebruik van de informatie in dit document.

beroepsprocedures, die onder het nationale recht van elke lidstaat vallen en waarvoor in sommige gevallen de bijstand van een advocaat vereist kan zijn.